

JÄSENTARJOUKSET

Richard Wheatley alumiiniset perhorasiat -20%

Loput Lamson perhokelat -30%

Loput Scientific Anglers perhossiimat -30%

Loput perhokalastusaiheiset T-paidat -30%

Orret Eldorado DVD 33 euroa (ovh 39 eur)

Orretjakt DVD 25 euroa (ovh 29 eur)

Tarjoukset voimassa 31.10.2007 asti.

Alennusprosentit suositushinnoista.

Julkaisija: Keski-Suomen Perhokalastajat ry
PL 570, 40100 Jyväskylä

TAMMUKKA

Keski-Suomen Perhokalastajat ry:n jäsentiedote 3/2006

Kerhon yhteystiedot

Keski-Suomen Perhokalastajat ry
PL 570
40101 JYVÄSKYLÄ

www.kspk.fi

Tilinumero

Keski-Suomen Osuuspankki 529002-2187791
Jäsenmaksu 25 e. Liittymismaksu 15 e (nuorisojäsenet 5 e)

Kerhon hallitus

Puheenjohtaja

Helena Grönqvist 0400 - 715 706 helena.gronqvist@kspk.fi
Pohjanaho 14 D 17
40520 Jyväskylä

Varapuheenjohtaja

Kari Salmi 040 - 591 7206 kari.salmi@kspk.fi

Sihteeri/Tammukka

Jukka Kuusela 040 - 730 9020 jukka.kuusela@kspk.fi

Rahastonhoitaja/jäsenasiat

Timo Halme 050 - 565 9589 timo.halme@kspk.fi

Nettivastaava

Masi Hast 050 - 381 9106 masi.hast@kspk.fi

Hallituksen jäsen

Jaakko Saari 040 - 582 9529 jaakko.saari@kspk.fi
Jyrki Hiltunen 040 - 532 5339 jyrki.hiltunen@kspk.fi

Lohijaosto

Kari Salmi 040 - 591 7206 kari.salmi@kspk.fi
Jaakko Saari 040 - 582 9529 jaakko.saari@kspk.fi

Kilpajaosto

Kristian Mattila 040 - 513 2919 kristian.mattila@kspk.fi

Lampijaosto

Mikko Jokilahti 045 - 135 6364 mikko.jokilahti@kspk.fi

Sidontajaosto

Masi Hast 050 - 381 9106 masi.hast@kspk.fi

Nuorisajaosto

Jukka Kuusela 040 - 730 9020 jukka.kuusela@kspk.fi

Kansi:

Mikko Jokilahti ja taimen 78 cm/ 5,3 kg

Kuva: Jyrki Hiltunen

Pääkirjoitus

KESÄLOMAT ON VIETETTY JA ON TAAS AIKA aloittaa kerhon syyskausi.

Toivottavasti monilla Teistä oli antoisia ja tapahtumarikkaita kalareissuja. Itselleni siimojen suoristus jäi unelmoinnin asteelle... Oli ensimmäinen kesä aikoihin, etten kertaakaan käynyt koskella kalassa saati sitonut perhoa perukkeeseen. Muutamia perhoja ehdin sentään sitoa yön hämärissä.

PIENEN kalastajapoikani kasvatus on ollut antoisaa. On tuntunut ihan hyvälle työllä rattaita pitkin rantapolkuja tai kantaa "Ukkelia" sylissä ja katsella kalastajia, jotka – tuo niin tuttu kiilto silmissään – heittelevät antaumuksellisesti siimojaan kosken pintaan. Perinteen siirtäminen on siis vähitellen alkanut jo vauvaikäiselle :) Pieni puristus kurkunpäässä ja huokaus on toki sallittua, mutta toivon, että koskia ja puhaita vesistöjä on jäljellä vielä silloinkin, kun jälkikasvun kanssa kirjaamme yhdessä kokeilemaan kalastusta ensimmäisellä ongella. Pitäkäämme siis huolta jatkossakin jäljistäämme, kun liikumme reissuillamme luonnonharmassa!

SYYSKAUDELLA aloitamme peruskurssin ja mielenkiintoisia kerhoiltoja on taas luvassa. Edelleen otamme toiveitanne vastaan ja pyrimme täyttämään niitä mahdollisuuksiemme mukaan. Myös nuorisajaosto aloitti toimintansa. Kerhotoiminnan sisältö on siis monipuolistunut, ja jokaiselle löytyy varmasti se "oma juttunsa".

SYYSKOKOUKSESSA on taas aika valita hallituksen väki. Voitte jo miettiä valmiiksi halukkuuttanne osallistua hallitustasolla tai jaostoissa aktiivisemmin. Uudet tuulet, aatteet ja ideat tuovat aina kerhoon vipinää. Nykyisen hallituksen aikana saimme jaostot pyörimään ja Tammukka -lehti ilmestyy nyt toista vuotta.

PIDÄN ensi vuonna huilinkia aktiivitoiminnasta, kaikilla tasoilla, ja antaudun täysin poikani kehityksen ihmeelliseen maailmaan. Aika kuluu tässäkin liian nopeasti.

VUODEN loppuun on onneksi vielä matkaa, mutta tahdon kiittää jo tässä vuoden viimeisessä numerossa kaikkia Teitä jäseniä mukavista hetkistä kanssanne! Olette antaneet minulle paljon! Kiitos, kiitos, kiitos!

NÄHDÄÄN lammella kauden avajaisissa!

Tervehtien

Helena Grönqvist
puheenjohtaja

Seurajoukkueiden SM 2007

Teksti: Arto Kokkila

Odotukset olivat korkealla ja ilmassa pienen urheilujuhlan tuntua kun saavuimme Kapeenkosken kievarille lauantaiaamuna 11. elokuuta. Kapeenkoskella kilpailtiin perhokalastuksen seurajoukkueiden suomenmestaruudesta. Jo edellisen vuoden hopeamitali velvoitti tänäkin vuonna venymistä mitalikantaan. Helppoa se ei tulisi olemaan, vaikka luotto joukkueetovereihin **Jukka Leväseen** ja **Mikko Räsäseen** olikin kova. Muidenkin joukkueiden nimilista koostui kokeneista kilpakalastajista. Mikko ja minä olimme käyneet koskella ennen kilpailua harjoittelemassa (Jukan ei tarvitse enää), joten jonkinlainen kuva mahdollisista ottiperhoista ja ottiväreistä oli muodostunut. Tosin parin illan kalastuksesta ei kovin luotettavia tuloksia ehtinyt saamaan.

Päätimme tehdä Jukasta joukkueen kapteenin. Jukka menikin ennen aamuseitsemää kapteenien kokoukseen, jossa käytiin läpi säännöt ja arvottiin joukkueiden ryhmät ja kalastus- ja valvontapoolit. Joukkueet oli jaettu kolmeen ryhmään. Jokaisessa ryhmässä kalastajat laitettiin jokaisen jakson jälkeen paremmuusjärjestykseen. Arvonnan tuloksena pääsimme kalaan heti kello kahdeksan poolille numero kuusi.

Poolit oli jaettu siten, että pooli ykkösenä oli Makasiinivirran molemmat rannat laavulle saakka. Kakkospooli alkoi laavulta ja jatkui aina Kattilasaaren alapuolelle asti. Kolmospoolina oli Luijan saari. Kärme kosken vastaranta oli jaettu

pooleihin neljä ja viisi. Kärme kosken kotiranta oli pooli kuusi ja Kapeenkosken niska pooli numero seitsemän. Etukäteen arvioituna Kapeenkosken niska tulisi olemaan paras pooli. Kilpailu koostui kalastus-, valvonta-, huili-, ja ruokailujaksoista. Tulisimme valvomaan koko kilpailun ajan Savonlinnan Seudun Perhokalastajien joukkueita ja meitä valvoi Järvi-Suomen Kilpaperhokalastajien joukkue. Yhden jakson pituus oli puolitoista tuntia.

Lähdimme heti poolin rantaan virittelemään vehkeitä. Itse luotin tummanruskeaan ja tummanvihreään larvaan. Jukka mm. harmaaseen larvaan ja Mikko pääasiassa kuulapääisiin larvoihin ja puppiin. Vaihdoimme keskenämme muutamia ottikoneita ja sovimme aloittajista. Kerrallaan sai kalastaa yhtä aikaa vain kaksi kalastajaa. Kun joku tuli rannalle, niin toinen sai mennä tilalle. Minä jäin rannalle ja Jukka ja Mikko aloittivat. Rannalla olevan piti olla pitkällä pooleilla tarkkana, että älysi heti mennä kalastamaan tapsien sotkeutumisen tai katkeamisen sattuessa. Mikon alku oli lupaava. Heti ensimmäisillä heitoilla oli poolin alaosa mitta-aimen kiinni! Taimen pääsi kuitenkin karkuun, mutta vain hetki sen jälkeen tuli mittaukseen 33 cm harjus. Pistetili oli avattu ja lisää oli odotettavissa kun Jukalla oli poolin keskivaiheilla kala kiinni. Sekin kala pääsi karkuun muutaman potkun jälkeen. Siihen ne kalat sitten jäivät. Hyvän alun jälkeen lopputulos oli pettymys. Lisäksi puolet omista ottiperhoista oli jäänyt pohjaan. Onneksi aamujakso oli ollut muillekin joukkueille vaikea. Emme jääneet kärkestä liian kauaksi. Kalastuksen jälkeen huilsimme kaksi tuntia, valvoimme Savonlinnan junnupitoista joukkuetta ja kävimme syömässä. Kalantulo oli parantunut joka poolilla aamun jälkeen, joten hyvään sijoitukseen piti saada enemmän kalaa kuin aamujaksolla.

Päivän toinen kalastusjakso alkoi vasta kello seitsemän illalla. Odottelua oli aivan liikaa, olihan edellinen jakso ollut jo kello kahdeksalta aamulla. Jakson alkua odotellessamme seurasimme ylälaavulla Mikon ja Jukan kanssa Järvi-Suomen Kilpaperhokalastajien esitystä Makasiinivirran vastarannalla. **Petri Virolainen** mittausti kolme kalaa muiden jäädessä ilman. Ennen omaa kalastusta valvoimme vielä Savonlinnalaisia. Savonlinna jäi ilman kaloja. Se ei meitä kuitenkaan huoletuttanut, sillä paljon kalastamatonta aluetta jäi meille. Jukka aloitti kalastuksen kotirannasta ja Mikko ja minä vastarannalta. Jukka tuli kuitenkin viiden minuutin kalastuksen jälkeen myös samalle rannalle meidän kanssamme. Aloitin pintaperholla niskakivien yläpuolelta. Kun mi-

tään merkkiä kaloista ei ollut, niin vaihdoin larvoihin ja kalastin samaa aluetta niillä. Kauimaisen kiven vierestä sitten tähti larvaan tammukka joka oli mittauksessa 42 cm. Jess! Peli oli avattu minunkin osalta. Kun kala oli mitattu, niin heti sen perään Jukka sai niskakivien huopeita lilluttelemalla vähän alle 40 cm harjuksen. Eikä pitkään mennyt siitä kun Mikko pitkän kahlauksen jälkeen toi mittaukseen niukasti mitallisen taimenen. Silloin päätettiin niin, että Mikko sai jatkaa kalastusta keskikokossa Jukan ja minun vuorotellessa rannassa. Rannasta ison vedenalaisen kiven takaa tartutin ruskeaan larvaan toisen taimenen, joka osoitautui puoli senttiä liian lyhyeksi. Vähän sen jälkeen oli jälleen taimen kiinni. Nyt ottiperhona oli jigi -koukkuun sidottu jäniksenkarvanymfi. Pitkähkön väsyttelyn jälkeen kala kuitenkin pääsi irti. Mikko jatkoi kalastusta koskessa ja mit-

tautti vielä kaksi harjusta. Fiilis oli korkealla jakson päätteeksi. Aamun huono jakso oli unohdettu.

Kievarissa jännitimme väliaikatuloja ja yllättävää kyllä olimme toisena Lounaissaariston jälkeen. Myös Keski-Suomen kakkosjoukkue oli loistavissa asemissa. Iltajaksolla kaikki jäsenet olivat saaneet kaloja Kapeenkosken niskalta. Yksi "luonnonkala" oli tullut mm. pinkillä leechillä. Savusaunan ja hervottomien tarinoiden jälkeen uni maittoi Kapeenkosken kuohuja kuunnellessa.

Seuraavan aamun aloitimme Luijankosken saarella Savonlinnalaisia valvoen. Tuli aika pit-

käksi kun mitattavaksi ei saalista tullut. Alavirasta oli tosin kala vienyt tinselin mennessään. Niskalla näimme mittataimenen pintakäynnin jota Savonlinnalaiset eivät huomanneet. Lähes varmoina saaliista aloitimme kalastuksen. Mikko meni pikku-uomaan ja karkuutti heti yhden taimenen kirkkaanvihreästä kuulapäästä. Sitten olikin pitkään hiljaista. Kunnes yli tunnin kalastuksen jälkeen Jukka sai taimenen tarttumaan niskakiven takasivustalta ja hurrausten saattelemana myös sai 43 cm taimenen haaviin. Heti sen jälkeen Mikko tartutti taimenen ison kiven yläpuolelta, mutta taas oli karkuutus tosiasia. Enempää ei kalakontakteja tullut, mutta Jukan kalalla olimme yhä kiinni jopa kilpailun voitossa. Järvisuomen porukka ei meidän jälkeen kaloja saanut, joten hyvin tuli kalat peloteltua.

Viimeisen jakson kalastimme Kärmeikosken alaosassa vastarannalla. Teimme taktisen virheen, kun kalastimme koskialuetta ja jätimme yläosan syvän hidasvirtaisen alueen vähälle kalastukselle. Kosken päävirran reunassa kävi tosin kala pinnassa, mutta meidän pyydöistä se ei välittänyt. Koski oli varmaan kalattomaksi kahlattu kahden päivän aikana. Mitään kerrot-

tavaa ei kalastuksesta jäänyt. Ei tärpin tärppiä kellään. Savonlinnalaiset saivat meidän jälkeen yläosasta yhden taimenen nousemaan pintaperhoon. Myös Järvi-Suomen joukkue sai tapahtumia tinseliin ja hiireen poolin yläosassa. Yhtään kalaa ei kuitenkaan siitä poolista rannalle näiden kolmen jakson aikana tuotu. Myös aamujaksot olivat olleet huonoja. Jakson jälkeen kuulimme Ääneseudun ja Lounaissaariston hyvistä saaliista ja Keuruukin oli saanut saalista. Mitalitoiveet upposivat kosken syvimpään monttuun.

Kievarilla laskettiin tuloksia yhteen tovi ja epäuskoisena otin onnittelut vastaan kolmanesta sijasta. Moneen kertaan piti käydä lopputuloksia lukemassa ennen kuin uskoin pronssimitalien kuuluvan meille. Kiitos Jukalle ja Mikolla hyvästä suorituksesta. Oma kalastus oli hukassa, mutta sehän tässä joukkuekilpailussa on hyvä, että kaverit paikkaa omat epäonnistumiset.

Heittoharjoittelua Lutakossa.

Valtakunnallinen kalastuspäivä

Teksti: Jukka Kuusela

Toista vuotuista nuorille ja koululaisille suunnattua valtakunnallista kalastuspäivää vietettiin keskiviikkona 29.8. Jyväskylässä. Tapahtuma järjestettiin Lutakon satamassa Keski-Suomen Kalatalouskeskuksen, Keski-Suomen Vapaa-ajankalastajapiirin ja paikallisten kalastusseurojen toimesta. Tapahtuman teemana oli lähikala ja tavoitteena oli kertoa lähivesiltä pyydetyn kalan terveellisyydestä ja kalan kestävästä käytöstä. Tilaisuudessa kävi lähialueen kouluista noin 450 oppilasta opettajiineen. Satamassa koulujen ryhmät etenivät

rautilta toiselle ja tutustuivat eri kalastusmuotoihin, kalan käsittelyyn sekä tunnistivat kaloja. Lisäksi kaikki pääsivät maistelemaan kalaruokia. Kerhomme nuorisosaasto esitteli tilaisuudessa perhokalastusta ja perhonsidontaa. Perhosisidonta vaihtui tosin lähinnä tarvittavien välineiden ja materiaalien esittelyyn, koska kylmä sää esti perhojen sitomisen. Kaikki halukkaat pääsivät kuitenkin kokeilemaan kuinka heittäminen perhovavalla onnistuu ja yllättävän moni tilaisuutta hyödynsikin. Tilaisuudessa jaettiin koululaisille ja opettajille perhokalastus-

tusesitteitä sekä esitteitä kerhon nuorisosaaston toiminnasta. Omasta osuudestamme saimme paljon positiivista palautetta sekä heti päivän aikana että myös tilaisuuden jälkeen. Kyselipä samana iltana joku paikalla olleen pojan äiti jo pojalleen perhokalastuskursseja. Into uuteen harrastukseen oli syttynyt...

Sunnuntaikalastajan huomioita perhokalastuksen MM-kisoista

Teksti: Jaakko Saari

Kuten kaikki alkukesänä hereillä olleet muistavat, perhokalastuksen 27. MM-kisat järjestettiin tänä vuonna Suomessa 13. – 20. kesäkuuta. Kilpailukeskuksena toimi Kemin kaupunki. Kilpailu oli tavan mukaan jaettu neljään koski- ja yhteen järvijaksoon. Kaikki koski-jaksot olivat Simojoella ja järvijakso Veitsiluodon Kalapaikalla.

Seuramme oli kisoissa hyvin edustettuna. Leväsen Jukka oli kantavia voimia lopulta pronsia voittaneessa Suomen joukkueessa. Kedon Jouko teki mittavan ja ansiokkaan työn kisojen kansainvälisenä koordinaattorina. Hiltusen Veka ja allekirjoittanut härjivät tuomareina ja Mattilan Krissekin vilahteli ennen varsinaisia kilpailupäiviä ulkomaalaisten joukkueiden oppaana.

Oma mielenkiintoni lähteä tuomariksi kisoihin syntyi siitä, että se oli hyvä tilaisuus seurata maailman parhaiden kilpikalastajien kalastusta ja mahdollisesti näin oppia jotain.

Millaisia huomioita sitten tällainen sunnuntaiperhostelija (lue: "Ei kilpaperhokalastaja, sillä kyllä sitä joskus on päästy kalaan arkipäivänäkin, muistaakseni!?") kisoissa teki?

Kilpailu kärjen osalta on tiukkaa ja niinpä kalastus ei paljon muistuta leppoisaa harrastusta vaan välit juostaan ja kahlataan juosten ja/tai lähes uiden. Kalastaminen suoritetaan tiukan keskittyneesti ja systemaattisesti alue huolellisesti haravoiden. Jotkut kilpailijoista olivat kunolla maitohapoilla tuodessaan kalaansa mitattavaksi esim. kahlaamalla juosten lähes sadan metrin päästä. Erityisesti maailmanmestaruuden voittaneen Ranskan joukkueen kilpailijoiden tsemppi oli kunnioitusta herättävä.

Toki mukaan mahtui myös niitä kilpailijoita, jotka aloittivat jaksonsa leppoisasti pintaperhoa heitellen ja jutustellen ja ilmoittivat yhdenkin kalan olevan iloinen yllätys. Heitä ei tietenkään näkynyt tuloslistojen kärkipäässä.

Moni taas ei näyttänyt olevan profeetta vieralla maalla. Joidenkin kilpailijoiden tapa kalastaa keskittyneesti paikkoja joihin kukaan meikäläinen kalastaja ei olisi perhoaan vaivautunut tarjoamaan, herätti alussa ihmetystä. Moni esimerkiksi jätti virran pääuoman ja sen sivuhuopeat vähälle huomiolle ja keskittyi kalastamaan lähes virtaamatonta rantavettä. Kysyessäni asiaa kilpailun jälkeen yhdeltä juuri edellä mainitulla tavalla toimineelta kilpailijalta, kertoi hän syyksi taktiikkaansa sen, että maailmalla monet kilpailut ratkaistaan pienillä n. 20 cm kaloilla, jotka tietty oleilevat miedommissa virran kohdissa. Hänen perhonsa ajautuivat päävirtaan vahingossa vasta kun hän oli jälleen kerän kahlaamassa rannalta toiselle yli kahden tunnin tuloksetoman kalastuksen jälkeen eikä ollut kelannut siimojaan sisään. Niinpä hänen perhoonsa nappasi 42-senttinen harri, jonka mies toi mittaukseen kiljuen, ettei ole koskaan nähnytkaan niin isoa harjusta. Hetken päättään raavittuaan mies kahlasikin takaisin päävirran sivulle ja jo parin minuutin päästä hän kiikutti taas harjusta mittakaukaloon. Tällä kertaa 44 cm. Vielä pari isomusta hän ehti mittaauttaa ennen kuin aika loppui. Noustessaan vedestä hän kiiloili ja sätti itseään: - *I was so damn f...ing stupid!* Siihen ei voinut muuta kuin epädiplomaattisesti todeta. – *Yes, you really were!*

Taktiikkana oli useimmilla kalastaa puolalaistekniikalla eli siis vahvasti painotetuilla larvoilla ja nymfeillä, joita uitetaan hyvin lyhyellä siimalla. Ainakin minun tuomaroimilla pooleilla suurin osa "heitoista" tehtiin siis niin, ettei perhosiima tul-

lut kärkirenkään etupuolelle. Sääntöjen mukaan kilpailussa on kyse perinteisessä perhokalastuksessa, joten kelalta oli kuitenkin löydettävä tuo heittosiimakin. No, toisaalta jos ajatellaan kilpaperhokalastusta niin puolalaistekniikkahan alkaa jo kaikesta perinteistä.

Pintaperhoja käytettiin jonkin verran, mutta esim. streamereitä ei juuri ollenkaan vaikka mielestäni parilla leveällä ja mietovirtaisella poolilla (joihin vielä suurin osa sektorin istukastaimenista oli laskettu) niitä olisi hyvinkin kannattanut kokeilla.

Kun urheilulliset panokset kovenivat myös houkutukset vilppiin näyttävät valitettavasti kasvavan. Sääntöjä yritettiin kiertää ja suoraan rikkoo monin tavoin. Ääriesimerkkinä eräs parin vuoden takainen mestari, joka yhden jaksos aikana yritti ainakin kolmea erilaista vilppiä. Hänen sivuperukkeensa oli liitetty pienillä metallirenkailla (*tippet rings*), jotka hän kyllä poolivalvojan käskystä poisti. Seuraavaksi hän lähti kahlaamaan kahden vavan kanssa kun vain yksi oli sallittu. Riideltään aikansa poolivalvojan kanssa hän toi lopulta, vahvasti protestoiden, toisen vapan pois. Valvoja huomasi myös hänen perukkeessaan n. 10 cm pituisen erivärisen pätjän, jossa siima oli punottu moneen kertaan ja ilmeisesti vielä rasvattu. Tämä pätkä kellui hyvin ja toimi näin tärppi-indikaattorina, joka taas on säännöissä selkeästi kielletty. Tätä punottua pätkää hän ei suostunut poistamaan vaan väitti sen olevan laillinen ja sanoi kalastaneensa vastaavalla jo pari vuotta. Kilpailijan epäonneksi hänellä oli lopulta vastassaan erittäin yksniittinen sektorituomari, joka lopetti huuto- kilpailun vetäisemällä puukolla kyseisen perukkeen poikki.

Samanaisten punottujen indikaattoreiden kanssa oli "epäselykyksiä" monilla muillakin. Siitä hyvänä esimerkkinä allekirjoittaneen käymä puhelinkeskustelu erään pohjoismaalaisen joukkueen kapteenin kanssa:

Team Captain: - Valvojanne täällä käskkee kilpailijaamme ottamaan osan perukkeestaan (siis kyseinen punos) pois. Ei hän voi sitä vaatia. Peruke on täysin laillinen

Minä: - Sääntöjen mukaan perukkeen on oltava kokonaan samaa materiaalia, kartioitu tai tasapaksu eikä siinä saa olla upottavia tai kellut-

tavia esineitä eikä tietty mitään tärppi-indikaattoria

TC: - Kyseinen osa ei kelluta peruketta, eikä upota sitä eikä ole tärppi-indikaattori

Minä: - Ei siis kelluta, eikä upota eikä ole indikaattori???

TC: - Juuri niin! Se ei millään tapaa vaikuta kalastukseen!!

Minä: - No mitä hittoa se sitten tekee siinä keskellä peruketta??

TC: - (Pitkä hiljaisuus).

Tulos: Peruke leikattiin irti ja jury totesi sen selkeästi laittomaksi.

Tietyt maat näyttivät harrastavan myös luvantonta etukäteistiedustelua ja kartoittavan pooleja. Tähän käytettiin myös joukkueeseen kuulumattomia henkilöitä.

Tuliko sitten opittua mitään uutta maailman huippuja seuraamalla? Itse asiassa näin puhtaan vapaa-ajan kalastajana ei kovinkaan paljon. Huolestuttavampaa ehkä olisikin parinkymmenen kalastusvuoden jälkeen ollut huomata jotain muistavaa, jota ei ollut tiennyt. Tietysti jos reissuiltaan haluaa varmemmin saalista, voi kalastamisen systemaattisuudessa ja huolellisuudessa ottaa esimerkiksi huippukilpailijoilta - ja puolalaistekniikalla kuokkiminenhan on tunnetusti tehokasta. Toisaalta voi huojentuneena todeta, että omasta seurasta löytyy useita niin taitavia (kilpa)kalastajia, että kaikki tarvittavat opit ovat täällä meidän kaikkien ulottuvissa.

Uskottavuutta tavalliseen kalastukseen antoi esimerkiksi episodi tsekkien viimeistelyharjoituksesta Simojoelta. Tärkeä harjoitus kisajoella menossa ja kaikki kalastavat arviolta 4-luokan vavoilla ja larvastavat lyhyillä siimoilla, kunnes yhden kilpailijan larvaan iskee reipas lohi ja ottaa kunnon vedot. Muutama välähtävä sekunti vauhtia ja vaaratilanteita, siimat ulos ja poikki ja lohi meni menojaan. Seurasikin hetken hiljaisuus, kaikki keskeyttivät kalastuksensa, sitten kiihkeä tsekkien keskustelu ja jonka jälkeen kiivas juoksu autoille. Vapojen vaihto raskaampiin, kaikki takaisin joelle ja nyt selkeästi lohta pyytämään (lohi ei ollut kilpailukala!). Valmistava harjoittelu kisoihin sai jäädä sikseen kun oli mahdollisuus saada se ISO. First things first! Tavallisia kalamiehiä siis!

Seuran reissu Huopanankoskelle 12. - 14.6.

Teksti: Masi Hast

Kuvat: Masi Hast, Jyrki Hiltunen

Seuran kesän kalastusreissu tehtiin jälleen kerran kesäkuussa Huopanankoskelle. Kesäkuun luvat ovat kysyttyjä ja kosken varaus oli jouduttu ottamaan keskelle viikkoa, tiistaista torstaihin. Innokkaita seuran jäseniä saatiin kuitenkin riittävä määrä mukaan, jotta reissu pystyttiin järjestämään.

Veden korkeus oli kalastuksellisesti todella sopiva. Kahlaaminen onnistui mukavasti ja ottipaikat tavoittikin helposti. Veden lämpötila sen sijaan oli kohonnut lämpimien kelien ansiosta jo 19 asteeseen mutta reissun aikana se kuitenkin putosi pari astetta, kiitos sateiden. Veden lämpötilan lasku näkyi myös selvästi kalojen aktiivisuudessa, jälkimmäinen ilta sekä viimeinen päivä antoivat parhaiten saalista.

Kaloja tuli todella mukavasti koko porukalle ja niitä saatiin monilla erilaisilla perhoilla. Kaloja antoivat niin streamerit, larvat, pinturit kuin kuulapäiset nymfitkin. Mitallisia taimenia tuli useampia kymmeniä, yli 50 senttisiä taimeniakin tuli 13 kpl. Reissun suurin taimen oli 57cm ja suurin harjus 46cm.

Reissu oli mukava ja onnistunut, kiitos kaikille mukana olleille!

Harjuksia saatiin reissulla mukavasti, tässä eräs niistä on saanut vapautensa takaisin.

Pinturiin haksahduttu pirteä taimen, reissun harvoja pinnasta ruokailleita taimenia.

Allekirjoittaneen 53 senttinen. Kala tuli #12 koon kuulapää Grhe:lla Kuninkaanväylän puolesta.

Juhan taimen Kuninkaanväylän niskalta

Mikkoo viedään alavirran suuntaan.

Ilmoitukset

Seuran pikkujoulu Huopanankoskella 24. - 25.11.2007

Seuran perinteiset pikkujoulu järjestetään Huopanankoskella 24. - 25.11.2006. Niskan talo on käytössämme koko reissun ajan ja koski on varattu lauantaiksi 06.00 - 18.00.

Reissun hinta on 40eur/hlö ja se sisältää kalastusluvat lauantaiksi, yöpymisen niskan talolla ja ruokailut (päivällinen ja aamiainen). Ilmoittautumiset Jyrkille 9.11.2007 mennessä: jyrki.hiltunen@kspk.fi tai 040 - 532 5339

Keski-Suomen perhokalastajat ry:n nimikkoperhon suunnittelukilpailu

Keski-Suomen Perhokalastajat ry järjestää 35-vuotisen taipaleensa kunniaksi perhonsuunnittelukilpailun. Tehtävänä on suunnitella seuralle nimikkoperho, jossa esiintyvät seuran logon värit (punainen, musta, kulta). Perho ei saa olla minkään aikaisemmin tunnetun perhon kopio. Perho tulee sitoa 3/0-4 kokoiseen yläsilmutaliseen lohikoukkuun. Perhot tulee lähettää 24.10.07 (huom. jatkettu aika) mennessä osoitteeseen:

Keski-Suomen Perhokalastajat ry
PL 570
40101 Jyväskylä

Perhojen pitää olla pakattuna nimimerkillä varustettuun rasiaan ja mukaan on liitettävä kirjekuori, jossa on sitojan täydelliset yhteystiedot sekä perhon resepti. Yksi sitoja saa osallistua kisaan useammalla perholla. Lähetettyjä perhoja ei palauteta. Seura saa julkaisu- ja käyttöoikeuden kilpailuperhoihin. Parhaat perhot palkitaan.

Voittajaperho julistetaan 7.11.2007. Voittaja ja kuvat kaikista perhoista julkaistaan myös seuran kotisivuilla. Lisätietoja löytyy seuran kotisivuilta.

Taimenta Läsäkosken tapaan

Teksti: Erkki Norell

Tämän kalaruuan takana on tuomari **Paavo J. Karvonen**, entinen Suomen Urheilukalastajain Liitto ry:n puheenjohtaja, intohimoinen perhokalastaja. Hän kalasteli niin Hilmonkoskella, Puuskalla kuin Läsäkoskelakin. Paavo Karvonen oli myös armoitettu kokki, joka loihti kalakavereittensa nautittavaksi mitä herkullisimpia kalaruokia. Yksi tällainen on *”Taimenta Läsäkosken tapaan”*, joka syntyi juuri tämän kosken pienessä kalamökissä, mutta milloin, ehkäpä joskus 1950- ja 60-lukujen tienoilla. Itse tutustuin tuohon herkkuun vuonna 1973, jolloin Simo Lumpeen kanssa saimme olla Karvosen vieraina Läsällä. Ainakin minulle kyseisen ruuan herkullisuutta lisäsi, että se oli valmistettu juuri saamastani ensimmäisestä taimenesta Läsäkoskelta.

Makuelämys oli sen verran loistava, että aikanaan työmatkojeni kalareissujen yhteydessä olen valmistanut sitä niin USA:ssa, silloisessa Neuvostoliitossa, Australiassa, Aasiassa kuin monella Euroopan kalamajallakin. Aina ei ole ollut saatavana järvitaimenta, mutta kyllä ruoka on maistunut kaikkien suussa, vaikka sen perusraaka-aineena on ollut milloin kuha, hauki, barrakuda, coho-lohi, bluefish, jopa meribassi.

Perusraaka-aineena on järvitaimen, mutta sen puuttuessa käy mainiosti niin merilohi, -taimen kuin kirjolohikin. Vahvojen mausteiden ansiosta kastike syntyy hätätillassa kuhasta, hauesta ja muistakin kalalajeista, jopa niiden perkeistä.

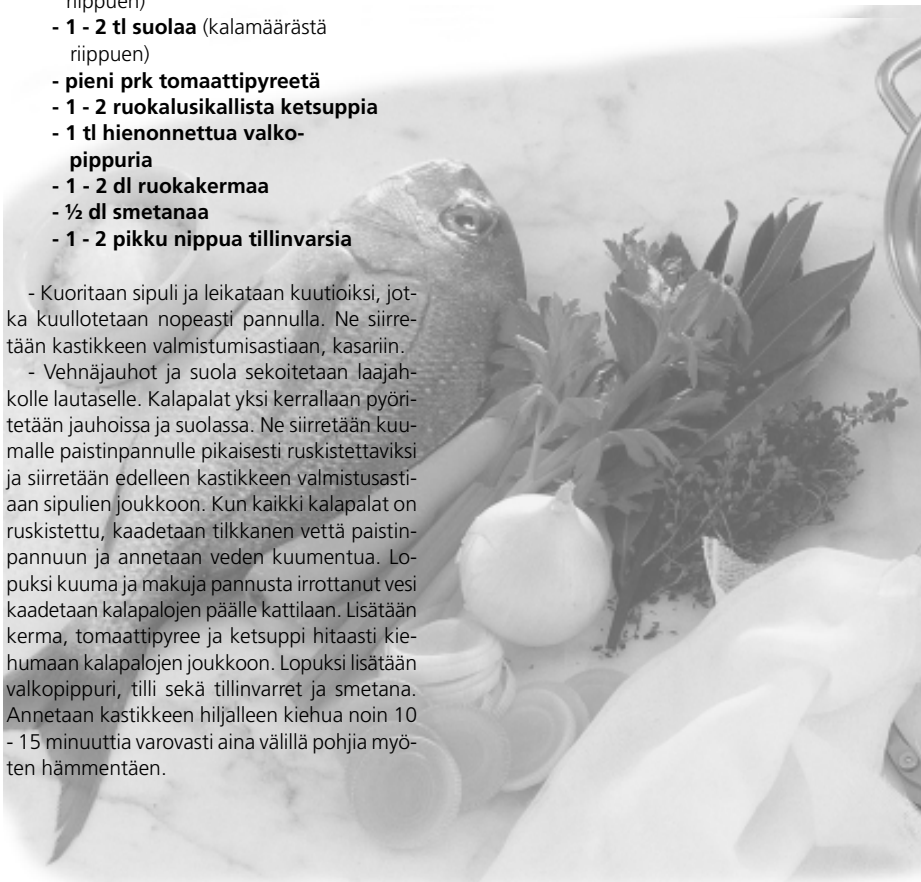
Kalat perataan huolella ja fileoidaan ronskisti. Kastike voidaan valmistaa myös yksistään kalojen perkeistä. Jos kastike valmistetaan fileesta, se kuivataan hyvin ja leikataan pieniksi kalapaloiksi.

- noin 0,5 kg:n painoinen kalafilee ja kalanperkeet (evät, pää, selkäruoto)
- 1 keskikokoinen sipuli
- 2 - 4 rkl voita kalojen ja sipulin paistamiseen
- 1 - 2 rkl vehnä jauhoja (kalamäärästä riippuen)
- 1 - 2 tl suolaa (kalamäärästä riippuen)
- pieni prk tomaattipyreetä
- 1 - 2 ruokalusikallista ketsuppia
- 1 tl hienonnettua valkopippuria
- 1 - 2 dl ruokakermaa
- ½ dl smetanaa
- 1 - 2 pikkua tillinvarsia

- Kuoritaan sipuli ja leikataan kuutioiksi, jotka kuullotetaan nopeasti pannulla. Ne siirretään kastikkeen valmistumisastiaan, kasariin.

- Vehnä jauhot ja suola sekoitetaan laajajalkolle lautaselle. Kalapalat yksi kerrallaan pyörätetään jauhoissa ja suolassa. Ne siirretään kuumalle paistinpannulle pikaisesti ruskistettaviksi ja siirretään edelleen kastikkeen valmistusastiaan sipulien joukkoon. Kun kaikki kalapalat on ruskistettu, kaadetaan tilkkanen vettä paistinpannuun ja annetaan veden kuumentua. Lopuksi kuuma ja makuja pannusta irrottanut vesi kaadetaan kalapalojen päälle kattilaan. Lisätään kerma, tomaattipyree ja ketsuppi hitaasti kiehumaan kalapalojen joukkoon. Lopuksi lisätään valkopippuri, tilli sekä tillinvarret ja smetana. Annetaan kastikkeen hiljalleen kiehua noin 10 - 15 minuuttia varovasti aina välillä pohjia myöten hämmmentäen.

Kastike tarjoillaan perunoiden (uusien jos on) kera. Kastike voidaan myös nauttia riisin, jopa spagetin kanssa.

Syyskauden ohjelma

Syksyn kerhoillat ovat Sepänkeskuksessa (Kyllikinkatu 1, huone ”Protoni”) **alkaen klo 17:00, ellei ohjelmassa toisin mainita. Tarkista mahdolliset ohjelmamuutokset kerhon nettisivuilta!**

30.9 Perinteiset syyskauden avajaiset kerholammelmella. Kaikki seuran jäsenet ovat tervetulleita kalastamaan lammelle. Kalastaa voi klo 12-18 välisen ajan. Tarjolla on myös makkaraa ja kahvia.

7.10 Perho- ja kalastuskuvien ottaminen. *Henri Siro-la* kertoo vinkkejä perho- ja kalastuskuvien ottamiseen. Lisäksi saamme kuulla mitä kaikkea kuuluu lehden tekemiseen. Paikka on Pohjolan Perhokalastuksen toimitus (Ylistönmäentie 3).

14.10 Käsivarren kalapaikat. *Antti Appelgrén* tulee kertomaan käsivarren kalapaikoista ja sidottaa myös sopivia perhoja. Sidontavälineet mukaan!

21.10 Peruskurssi: Peruskurssin aloitus. Ensimmäisenä kurssi-iltana *Jaakko Saari* perehdyttää kurssilaiset uuteen harrastukseen ja peruskurssin sisältöön.

28.10 Anssi Uitti tulee kertomaan vanhasta perhokalastuskulttuurista ja esittelee vanhoja perhokalastusvälineitä.

4.11 Peruskurssi: Perhonsidonnan perusteet ja välineet. *Jukka Kuusela* esittelee perhonsidonnessa tarvittavia välineitä ja sidottaa ensimmäiset perhot. Sidontavälineet mukaan!

11.11 Syyskokous. Kokouksen jälkeinen ohjelma on vielä avoin.

18.11 Peruskurssi: *Jyrki Hiltunen* ja *Masi Hast* kertovat vesiperhosista ja sitovat vesiperhohäijiltemiä. Sidontavälineet mukaan!

25-25.11 Kerhon pikkujoulet Huopanalla. Tapahtumasta löytyy lehdestä oma ilmoitus.

2.12 Anssi Eloranta Keski-Suomen Ympäristökeskuksesta tulee kertomaan keski-suomalaisen taimenen tulevaisuudennäkymistä.

9.12 Peruskurssi: *Jyrki Hiltunen* ja *Masi Hast* jatkavat vesiperhosteemaansa. Sidontavälineet mukaan!

Lohisattumia kesällä 2007

Teksti: Kari Salmi **Kuvat:** Asta Honkonen

LOHJAOSTON TÄMÄN VUOTISEKSI teemaksi sovittiin *”Lohen perhokalastuksen perusteet - ensimmäinen lohi”*. Konkreettisenä tavoitteena oli saada lohen perhokalastusta aloitteleville ensimmäinen kontakti villiin loheen omilla perhokalastusvälineillä. Välineet viritettiin iskukuntoon Huttusen Heikin opastamana Kesken koskella jo toukokuussa. Spey-heittojen perusteet kirkastuivatkin siinä määrin, että jatkoharjoittelu kävi kivuttomasti. Lohiperhoihin ei menneellä kaudella mitavasti panostettu, mutta kerrattiinpa kuitenkin perinteisen levysiiven sitominen. Lohikuumetta sen sijaan oivallisesti nostattivat tamperelaiset **Tapio Sävilammi** ja **Miki Äikäs** kirjoituksissaan isomusjähdeistä lukuisilla Norjan vesillä. Katetta näille jutuille antoivat mm. Mikin ”kunniaa” ja Tapsan lähettämät kuvat Orkalta, jotka saivat kyllä omatkin kasvoni vihertämään. Kun tähän lisää RKT:n kalatutkija **Eero Niemelän** keväiset artikkelit kesän 2007 lohinäkymistä ja parin vuoden takaiset runsaat vaelluspoikasmäärät, joiden oli määrä palata Tenoon jalkoina ja lohina, niin kauden odotus olikin tavanomaista kiihkeämpi.

Kylmää vettä niskaan

Suunnitelmissamme oli lähteä perinteisellä SSILT –porukalla Levajokisuunun heinäkuun alkupuolella majoittuen Kairan Pertiltä vapautuneeseen mökkiin. Ensimmäisen kylmän suihkun antoi työnantaja velvoittaen työmatkalle juuri tuolla viikolla. Kesän lohestus oli siis osaltani pilalla. Paikkani remmissä otti **Lappalaisen Matu**, joten muiden osalta kaikki oli kunnossa. Itsekin sain pian lohtua, sillä entinen työkaverini Lasse pyysi mukaansa Rovisuvannolle tuttuihin maisemiin juhannuksen jälkeiselle viikolle, jon-

ne hän oli menossa auttelemaan moninkertaista isäntäämme Veikkoa mökkitalokoihin. Lupau-
duin, jos **Justus** mahtuu mukaan – ja senhän tärppäsi.

Perillä havaitsimme heti, että vettä oli Tenossa mukavasti ja virtaukset mökkirannassakin kohdallaan. Ensimmäinen yö teltassa nukutti toki mukavasti, mutta lähes jatkuvan vesisateen nöyryttämänä otimme kiittolisina vastaan Taimin tarjouksen yöpyä hänen mökissään sillä aikaa, kun hän käy Kebnellä poroasioissa. Mökki tulikin tarpeeseen, sillä vettä satoi viikon jokaisena päivänä – välillä rankasti, välillä tihkuttaen, mutta paisteli se sateen lomassa aurinkokin, joten kelit lohestamiseen olivat mitä mainioimmat.

Pari ensimmäistä lupaa antoivat jo selvän viitteen siitä, mitä tuleman pitää. Ei hyppyjä, ei pintakäyntejä, ei tärppejä – ja taisi viidakkorumustakin olla kalvo puhki, sillä mitään uutisia-
kaan emme kuulleet. Jos verkoissakaan ei ole kalaa, niin sitä ei silloin ole. Veikon vaimon veljetkin, jotka soutavat ammatikseen, vetivät puolitoista viikkoa käytännössä tyhjää ja siirtyivät taimenen pyyntiin. Me emme tuki Justuksen kanssa lannistuneet, vaan päivisin auttelin mökkihommissa ja illalla kalastelimme Rovisuvannon lähivesiä. Tutuiksi tulivat mm. sellaiset uudet paikat kuin Heikkinen kaava, Kettukari ja Erkinniemen alus. Kiitos Veikolle, että saimme vettä lainaksi ja pääsimme mukavasti liikkumaan.

Kun sade ajoin taukosi, keli tyyntyi ja välillä kirkastuikin, niin silloin alkoi harrien tuikinta. Näyttävien mukavankokoisten harjusten kalastelu pintaperhoilla oli mitä mainiota vaihtelua pitkäpinnaisuutta vaativaan lohen tavoitteluun. Aikaisemmin en ole harjasta Tenolla

edes onkinut ja täytyykin todeta, että ne vasta olivat virkeitä verrattuna mistä muualta tahnassa saamiini harreihin. Ei puhettakaan luovuttamisesta, joten ne antoivat kevyillä välineillä todella mukavan vastuksen ja maittoivat tietysti myös ateriksi laitettuna.

Ihmetyksen aiheita

Lohta oli tullut joku viikko aiemmin kohtuulisesi, mutta mm. kulkutussaalit olivat aika vaatimattomat. Nyt näytti nousussa olevan selvä tauko. Kävimme Justuksen kanssa mm. Tsuliveajokisuussa ilman mitään havaintoa lohista. Särkälle emme päässeet rantaväylän vuolauden takia. Illan mittaan paikalle tuli Reististä lisää kalastajia siinä määrin, että siirryimme muualle. Ne, joita jututin, olivat kokeneet kanssani saman kohtalon. Kun myöhemmin sain lukea Keski-suomalaisesta, että ao viikolla on juuri näiltä vesiltä oli saatu kymmenittäin lohijalkoja, niin ihmetellä täytyy, kenen asialla kirjoittaja oikein on – ei ainakaan kalaturistin.

Erkinniemen alle ilmaantui eläkeikäen ehtinyt mies kahden alakouluikäisen pojan kanssa virvelihommiin. Aprikoin paikallisiksi ja olin jo hyvilläni, että uistinnmiehet ovat liikkeellä – ehkä siis kalakin. Leveä Savon murre paljasti, etteivät he ainakaan syntyperäisiä lappilaisia olleet. Kun hän vielä kertoi, ettei tällä reissulla ole saalista tullut, mutta viimekesänä hän sai tästä 7-kiloisen, niin kupla puhkesi. Kyllä olisi luvantarkastajilla töitä näilläkin rannoilla.

Kolmas äimetyks oli kuin jatkoa Alakönkään kärhämönteihin norjalaisten ja suomalaisten

kesken. Menimme Veikon veneellä Heikkinen kaavaan ja vedin paatin rantaan siinä olleen viereen. Teimme pari laskua ja vaihtelimme kuulumisia soutajien kanssa hyvässä sovussa. Kun tulimme toisen laskun päätteeksi veneiden kohdalle, kuului korkean rantatöyrään puskaista tiukka kysymys: *”Kuka siellä rannassa on?”*. Kerroin kohteliaasti nimeni ja että kalastamme tätä rannaltaheittopaikkaa, joka löytyy merkittynä mm. Utsjoen kunnan verkkosivujen kartasta. Kysyjä kehotti häipymään ja viemään veneen pois hänen rannastaan – ja ”kehuipa” meitä turisteja vielä äärettömän röyhkeiksi, kun tulemme yksityisten rantoihin lupaa kysymättä häiritsemään. Rullasin siiman rantakiviltä keskivirtaan kelatakseni sen sisään, jolloin taisi paikallisen mitta täyttyä, koska kiivastuneella äänellä tokaisi: *”Etkö jo usko vai pitääkö hakea haulikko?”*. Uskonhan minä tuki puhetta, vaikka ei tainnut voima kuitenkaan olla uhkaajan puolella – ainakaan kokonaan. Yksityistä rantaa on tuki kunnioitettava, mutta tässä tapauksessa rakennukset ovat korkealla mäellä pusken takana näkymättömissä, joten suoranaista häiriötä emme katso tuottaneemme. Aiemmin kysyessäni toiselta mökkinaapurilta lupaa liikkumiseen hänen rannassaan, hän kertoi, että täällä voi liikkua ja kalastaa vapaasti, elleivät rakennukset tai omistajien toimet ole niin lähellä vesirajaa, että liikkuminen heitä häiritsee.

Laurin lahja?

Sade jatkui ja hidasti rakentamista. Vaikka pressuua piti viritellä useampaan kertaan, niin perjantaina kattotuolit saatiin kuitenkin paikoilleen – kreivin aikaan, sillä viimeisiä nauvoja lyödessä alkoi kaatosade. Vesikaton tekoon ei ollut aikaa, joten pressut naulattiin kiinni odottamaan Veikon seuraavaa rakennusrupemaa. Lasse lähti Lemmenjoelle ja sovimme paluukyydit Veikon kanssa, joten voimme kalastella vielä lauantain. Veikko lainasi yöksi autoaan ja lähdimme Justuksen kanssa Dalvadakseen. Särkille emme edes yrittäneet, vaikka näköjään sinnekin olisi päässyt.

Nilijokisuussa virtaus oli upea ja perhot sai uimaan hienosti. Edellinen porukka teki lähtö-

Tenon venheitä Ala-Niemelässä.

ään ja kertoi nähneensä eurotiti hypyn – siis merkittävästi enemmän kuin itse koko viikon aikana. Justus aloitti RC:llä ja hetken päästä vapa notkahti, mutta ei pysynyt. Kotvan kulluttua oli kala hetken jo kiinni, mutta pääsi sekkin. Nyt nakertaa! Paikalle saapui Pirkanmaan Perhokalastajien jäsen, joka oli edellisenä yönä karkuuttanut jalan perukkeen irrottua haittosiimasta. Annoin tukevampaa siimaa ja parin yrityksen jälkeen hän sai tehtyä pitävän liitoksen. Hän kalasteli intrerillä, mutta veden lämmettyä jo yli 12-asteeseen, pidättäydyin pinta-siimassa. Kolmestaan onkiessa ei taukoja juuri tullut, vaan jatkoimme sitkeästi sateesta huolimatta.

Joku räpsi kuvia puolenyön aikaan Kuikka-karilla. Sanoin Justukselle, että tänä yönä voimme kalan saadakkin, jos vain jaksamme yrittää. Lasku laskun perään oli kuitenkin tyhjää. Vain lähtömerkin yläpuolella lohi molskahti aivan selkäni takana – luvattomalla alueella. Kahden maissa pidimme tuumaus- ja teetaun. Vaihdoin siimaani kaksiahaaraisen Golden AH:ksi ristimäni kultarunkoisen ja oranssilla kierteellä terästetyn perhon, jollaisia olin sitonut työkaverilleni **Honkosen Astalle** muutaman 60-vuotissyntymäpäivälahjaksi aiemmin keväällä. Uhoisin Justukselle, etten ota perhoa siiman päästä ennen kuin olen sillä kalan saanut. Seuraavalla laskulla perhon kaartaessa kohti rantaa vapa taipui – juuri Syrjäsen Laurin muistokiven kohdalla. Kala tuntui jääneen hyvin kiinni ja teki pari terävää päänliikettä, joten arvelin titiksi. Hetken päästä seurasi kunnon syöksy ylävirtaan ja pari lyhyempää heti perään. Voimat kuitenkin ehtyivät ja kala tuli lähelle rantaa eikä yrittänyt enää syvempään veteen. Vedin kalan kivikolle. Arvioin kalan painoksi noin 3 kg, mutta digivaaka pysäytti lukemat 4.27:ään. Hieno kirkas jalka. Valitettavasti kameran laturi akkui-neen oli jossa tuntemattomassa paikassa, joten reissun kuvat jäivät ottamatta.

Kalastelimme aamukuuteen, mutta jatkuva sade ja kylmyys pakottivat lopettamaan. Ajelimme kohti Rovisuvantaa ja olimme kumman virkeitä ja juttukin luisti – onneksi. Tullessani erään

mäen päälle, näin ruskeanharmaan hahmon tien vieressä. Painoin reippaasti jarrua ja vauhti putosi nopeasti. Vähää ennen kuin tulimme hahmon kohdalle, se kääntyi ja kirmaisi suoraan edestämme yli tien kohti jokirantaa. Ellen olisi havainnut sitä ajoissa, olisi hirvenmullikka tullut suoraan tuulilasista sisään. Parempi pari kiloa punalihaista peräkontissa kuin pari sataa verenpunaista sylissä.

Perhon vaihto kannattaa

Lähetin Astalle viestiä, että lahjaperho toimi ja antoi ainokaisemme. Häinkin lupasi laittaa kuulumiset, kunhan aikanaan pääsevät Tenolle soutamaan. Kerroin toki, että tekemilläni perhoilla eivät muut juuri ole kaloja saaneet Hiltusen Veikka lukuun ottamatta. Myöhemmin sain viestin. Sekin taika on nyt murrettu kun heidän venekuntansa komein kala - 7-kiloinen – tuli tuolla lahjaperholla. Pienempiäkin olivat muilla pyydyillä saaneet ja vävy-poika kavereineen kunnon lohiakin. Lähetin vastauksena reseptin Green Buttin muunnoksesta, jolla Justus oli toisella reissullaan saanut reilun parikiloisen. "Pojat", kuten Asta heitä kutsui, sitoivat näitä toiselle "nostalgia-reissulleen", joka koitti elokuun alussa. Heti ensimmäisenä aamua olivat pojat soittaneet, että tällä perholla oli tullut arvoilta 8-kiloinen. Loppuviikosta sain kuulla,

Kirkas 7-kiloinen Golden AH kiduskanteen kiinnitettynä.

että pari päivää myöhemmin he olivat saaneet myös 14,5-kiloisen, mutta tällä kertaa tikkakoskelaisten soutajien suosimalla violettirunkoisella levysiiisellä perholla.

Asta toimitti minulle miehensä Karin sitomat mallit ao. perhoista, jotta voin suunnitella niistä sopivat heittoversiot itselleni. Oli tosiaan mukavaa kuulla, että perhojen ja reseptien vaihto oli tuottanut tulosta ja antanut saalista. Ehkäpä ne lohet olisivat ottaneet muihinkin malleihin, mutta hyvä näinkin – melkein kuin olisi itse ne saanut. Eikä siinä vielä kaikki. Karin antamassa rasiassa oli puolisen tusinaa kirjallisuudesta tutunnäköistä perhoa. Nämä olivat kajaanilaisen opetusneuvos Toivo Mäkinen sitomia perhoja, joka Kari halusi lahjoittaa kerhollemme. Otin lahjoituksen kiitollisena vastaan ja säilytin ne niillä huolella tulevienkin lohisukupolvien iloksi.

Tämä kesä taisi jäädä monen kokeneenkin kalastajan mieleen niukan tai jopa olemattoman saaliin ansiosta. Hämmästyttävää oli tittien lähes totaalinen puuttuminen muutamaa pursketta lukuun ottamatta. Samanlaisia viestejä kuului myös Norjan joilta. Titit, joita saatiin, olivat varsin pienikokoisia, mikä kieltäi laiduntamisongelmista Atlantilla. Jalkoja ja lohia tuli harvakseltaan – tai jos kohdalle sattui, niin saattoipa tili karttua mukavastikin. Mielenkiinnolla ja pelonsekaisin tuntein odottelen tilastoja ja niistä tehtäviä johtopäätöksiä tulevia kausia varten. Norjalaiset tekevät päätöksiä nopeasti jopa kesken sesongin, mutta meille suomalaisille kalastuksen sopeuttaminen vallitseviin olosuhteisiin näyttää olevan vaikeampaa. Haastavaa oli myös päästä kauden tavoitteenseen, eikä ensikertalaisia lohimiehiksi laumoitain vihitty. Lähellä se Matullakin oli jopa pariin otteeseen, mutta luonto vei voiton – tällä kertaa.

Lohiterveisin,

Kalle

Reseptit

Golden AH

Koukku:	nro 2/0 – 6, 1-, 2- tai 3-haara
Hela:	Ohut soikea kupari
Jatke:	Fl punainen silkki
Pyrstö:	Keltaisen kultafasaanin höyhenen kärki
Vyö:	Oranssi dubbing
Kierre:	Soikea kulta, jonka takana fl oranssi silkki
Runko:	Litteä kulta
Häkilä:	alle punainen kultafasaani kierrettynä, kurkuksi keltaisen höyhenen kärki käännettynä
Siipi:	Alle valkokärkinen orava – kärjet näkyvät pääsiiven alta, päälle kaistaleet mallardia
Sivuille:	Muutama kaistale fläsää

Green Butt – muunnos:

Koukku:	nro 4, 2-haara
Perä:	Fl vihreä silkki (vast) – vahvistetaan pikaliimalla
Pyrstö:	Crest (voi jättää pois)
Kierre:	Fl vihreä silkki tai omssani Orviksen kirkkaanvihreä pohjasiima
Runko:	Musta
Häkilä:	Musta kukko kierrettynä – jää siiven alle.
Siipi:	Musta karhu, Bucktail tai orava

Viisi perhoa Keski-Suomen koskille

Teksti: Jukka Kuusela

”KERRO viisi perhoa, joilla aloittelija pärjää Keski-Suomen koskilla”. Tämä oli pyyntö, jonka lähetin kerhon toimihenkilöille tarkoitukseni kerätä aloittelijalle perhokalastajille listaa perusperhosein kasaamiseen. Vastauksia sainkin kahdeksalta henkilöltä, ja tässä ovat tulokset. Numero perhon perässä ker-
too, kuinka monella henkilöllä ko. perho oli mukana listassa.

Uppoperhot

Uppoperhoissa suosituin perho oli melko odotettu, mutta seuraavissa perhoissa olikin jo hajontaa.

Vihreä larva	5
Gold Ribbed Hares Ear	3
Ruskea kuulapäänymfi	3
Ruskea larva	2
Hiilivirta/SL –pupa	2
Vihreä kuulapupa	2
Hydropupa	1
March Brown	1
Red Tag	1

Uppoperhojen osuus oli kokonaismäärästä kaikkiaan puolet. Tosin näistä osa on painotto-
mia, joten niillä pystyy kalastamaan myös pintakalvossa. Vesiperhossidosten osuus on huomattava, mikä oli odotettua, sillä onhan vesiperhonen eri kehitysvaiheissaan lohikalojen tärkeintä hyönteisravintoa Keski-Suomen korkeudella. Kaikki sidokset ovat suhteellisen help-

poja sitoa. *March Brown* perinteisenä levysiipi-
senä versiona vaatii ehkä vähän harjoittelua.

Pintaperhot

Nalle Puh	4
Coddard Caddis/Caddis	3
CDC pintaperho	1
Skater	1

Pintaperhoista *Nalle Puh* ja peurankarvaiset *Coddard Caddis* ja sen laskuvarjohäkiläinen versio *Caddis* olivat käytetyimmät. Itse käytän näitä myös paljon, joten tässä suhteessa ei ollut yllätystä. *Skater* on mukava perho kalastaa, mutta se ei välttämättä paras perho aloittelijalle, koska se vaatii hyvälaatuisen häkilän. Itse käytän tuuheasti häkilöityä *Nalle Puh* perhoa skaterin tapaan.

Streamer-perhot

Super Tinseli	4
Ahven Streamer	3
Musta Leech	2
White Marabou Muddler	1
Oliivi Leech	1

Streamer-perhoissa salakka/kuore jäljitelmät olivat suosituimmat (*Tinseli* ja *White Marabou Muddler*) ahvenjäljitelmän ollessa toiseksi suosituin. Onkikokoiset istukastaimenet eivät ilmeisesti ole kohderyhmän ensisijainen saalistoi-
ve, sillä räikeän väriset Leech -perhot puuttuivat kokonaan. Tosin tinselillä saa niitäkin.

Teksti: Jyrki Hiltunen

Jyhis

Koukku: #16 Knapek G

Sidontalanka: Ruskea tai musta

Runko: Kärjestä poltettu Ultra
Chenille

Thorax: Ruskea jänis dubattuna
ja harjattuna

Tuntosarvet: Mallard

Tuntosarvet saa siististi taaksepäin kun silittelee thorax -
osion päälle selkakilven pika-
liimalla. Tämän jälkeen selkä
puolen voi vielä värittää tar-
vittaessa ruskealla tussilla.

Tämä erittäin yksinkertainen pupa -sidos näki päivänvalon vuonna 2003. Päällimäisenä tarkoituksena oli tehdä silmää miellyttävä ja samalla myös erittäin helposti sidot-
tava pupa-jäljelmä. Huitilan Matin ohjeella tehdyt polttoperäiset jäljitelmät siipaihiineen
ja jalkoiheen tuntuivat liian työläiltä.

Ensimmäiset uittokerrat eivät antaneet kummoisesti kalaa, joten pupa jäi pimentoon
ensimmäiseksi vuodeksi. Seuraavana vuonna Huopanankoskella ollessani alkoi kuoriutua
vesiperhosia. Solmittuani siiman päähän nro. 16 koukkuun sidotun Jyhiksen, sain pian
vapauttaa pulskan 45 senttisen taimenen. Samana vuonna tuli käytettyä ylhäällä myös
useampia muita taimenia ja harjuksia. Perho alkoi saavuttaa paikkaansa perhorasiassani.

Tänä vuonna Jyhis on antanut itselleni hienot 55 cm ja 56 cm luomutaimenet ja paljon
muita kaloja. Siitä onkin tullut ehdoton ykkösperhoni pupa-kalastukseen. Muita jäljitelmiä
ei juuri tule nykyään käytettyä jos puhutaan puhtaasta pupa-kalastuksesta. Perhoa on
testattua ruotsia myöten, ja kalaa se on antanut sielläkin. Perho on myös päässyt kaverei-
deni rasioihin ja kuuluu sielläkin vakiosidoksiin.

Kun pupa-hätsingit taas alkavat ensi kesänä, niin enää ei tarvitse miettiä minkä perhon
laittaa siiman päähän.

Kireitä siimoja!